

निद्रिस्त आत्मे

सुहाला

अज्ञाताच्या पल्याड तिकडे
शोधित होतो मीच मला नि
शोधित आली मला पाऊले
अंधकारल्या बुद्धगुहेतून...।

टिम-टिम पुणती रस्त्यामधली
कुट्ट सावल्या माझ्यामधल्या
माझ्या मधूनि मीच उणा नि
उभ्या बाहुल्या रस्त्यामधल्या।

अजाण झाडे माझ्यामधली
अंधाराला कवेत घेती
पारंब्यांना मिठीत घेते
नदीखालची प्रवाळ माती।

भोग संपले, दुःख आपुले
म्हणून जपले अंतर्यामी
आनंदाच्या जीर्ण शिरावर
जो तो गातो आपुली गाणी।

किती जमविली माया येथे
किती जोडीली इथली नाती
हिरव्या पिवळ्या झाडांमधूनि
ओदून भाकर कुत्री खाती।

नक्षत्रांच्या राशीमधूनि
चंद्र शोधतो अंधाराला
झरली काय सरली माया
'मी' पण आले आकाराला...।

सुकृत माझे भूत होऊनि
मला भिवविते वळणावरती
संचित माझे गळा बिलगते।
मला मागते माझी माती।

अज्ञाताच्या पल्याड माझी
उचलून नेली. कुणी पाऊले ?
अंधःकारल्या बुद्ध गुहेतून
कितीक आत्मे इथे झोपले

- अशोककुमार त्रिभुवन

('आभावङ्गुला' या कवितासंग्रहात्तन)